

anstalten, for saa troede han, at det hele var blevet ordnet. Det vilde jeg gerne have haft, men da jeg fik det Brev derovre fra om det Møde, blev jeg egentlig lidt gnaven, for eet er at tale med Ministeren — det har alle Folk Lov til, og det synes jeg ikke bør formenes noget Menneske af nogen som helst Klasse —, men at vedkommende Funktionærer skriver til Ministeren: Vil De saa ikke sørge for, at vi faar den fornødne Fritid? synes jeg er vel meget, idet de jo saa forlanger at blive remplaceret i deres Pladser, hvorved Statskassen skal bære Udgifterne. Det finder jeg forkert. De maa i et saadant Tilfælde sørge for at kunne tilbytte sig Fritid, saa at de kan rejse herover. Derfor sagde jeg som saa: Lad Sagen gaa sin reglementerede Gang — og det vil jeg bede det ærede Medlem være enig med mig i — gennem Fagorganisationen, og jeg forstaar ikke, hvorfor det ærede Medlem, som er udpræget Socialdemokrat og meget dygtig Foreningsmand indenfor Socialdemokratiet, ikke paa dette Punkt vil gaa den Vej, Loven anviser, nemlig Vejen gennem Fællesorganisationen for Fængselsbetjente. Det var den lige, slagne Landevej. Jeg haaber, at det ærede Medlem og jeg, naar vi drøfter Sagen med Direktøren og øvrige rette vedkommende, kan opnaa et Resultat og faa denne kedelige Sag ud af Verden, og at det ærede Medlem kan blive overbevist om, at 8 Timers Arbejdsdagen derovre nu en Gang er dyrere end 9 Timers.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Nielsen fremdrog en Sag, som det i og for sig er noget vanskeligt at diskutere her, det kunde let blive noget vidtløftigt. Da det er en Sag, som i sin Tid havde min udelte Interesse, skal jeg svare saa godt, jeg kan, og i saa faa Ord som vel muligt. Det drejer sig om et Tilfælde, i hvilket jeg havde nægtet at give en Mand fri Proces ved Højesteret, og det ærede Medlem beskrev vedkommende Sag, saaledes som den for ham saa ud, og mente, at den var oplagt, fordi det var givet, at naar den kom for Højesteret, vilde vedkommende Mand vinde sin Sag. Saaledes saa Sagen imidlertid ikke ud for mig som Justitsminister. Forholdet var nemlig det, at under Forhandlingen om Salget udtalte Andrageren, at der ikke havde været Kalvekastning paa Ejendommen, og Køberen opfattede dette som en Garanti for, at den var fri for Kalvekastning. Senere viste det sig imidlertid, at flere Kreaturer af Besætningen led af smitsom Kalvekastning, saa at der i Tiden omkring Kontraktens

Opfyldelse fandt Kalvekastning Sted. Derfor krævede Køberen 3 000 Kr. i Erstatning, og Retten gav ham Medhold. Det fremgaar af Sagens Akter, at der var Sandsynlighed for, at en af Andragerens Køer før Handelens Afslutning havde lidt af Kalvekastning, uden at det er oplyst, om der var Smitte til Stede eller ikke. Selv om Andrageren ikke udtrykkelig havde garanteret, at der ikke fandtes Smitte i Besætningen, har han dog ved sin Fortielse og udtrykkelige Benægtelse af det passerede optraadt som stiltiende Garant, og efter Ministeriets Mening var det derfor aldeles utvivlsomt, at Manden var erstatningspligtig, Spørgsmaalet var blot, om han skulde betale de 3 000 Kr. Det ærede Medlem oplæste forskellige Erklæringer. Ja, men der er ogsaa Erklæringer, hvor man har udtalt sig i modsat Retning, Erklæringer, som gaar ud paa, at der var foregaaet Kalvekastning i Besætningen, og at ikke blot den ene Ko, men hele Besætningen var sat ned i Værdi paa Grund af dette Forhold. Der var en Udtalelse fra en Dyr læge, som gik ud paa, at en Besætning, hvori der er forekommet Kalvekastning, nedsættes betydeligt i Værdi. Derfor mente vi alle i Justitsministeriet, at Sagen vilde tabes. Spørgsmaalet var altsaa tydeligt og klart det: Skal en Justitsminister, naar han har den Anskuelse, at en Sag vil tabes for Højesteret, alligevel appellere Sagen? Der var mange af alle Partier her i Rigsdagen, der interesserede sig for denne Sag, fordi man fandt det haardt for denne Mand — og jeg kan forstaa, at det var haardt for ham —, men skal et Ministerium i et saadant Tilfælde give fri Proces, naar alle har den absolutte Anskuelse, at Sagen vil tabes? Jeg synes det ikke; jeg synes, at det blot vilde være en unødigt haard Omgang igen for vedkommende Mand. Jeg tror ikke paa, at han vilde have vundet den. Jeg kunde oven i Købet tænke mig, at Retten vilde have udtalt noget om unødigt Trætte. Ministeriet kan ikke give fri Proces, naar det ikke tror, at Sagen kan vindes, og det eneste, der her kunde være Tale om, var — ikke, om Manden var erstatningspligtig, for det er givet —, men om 3 000 Kr. var for meget, eller Erstatningen skulde sættes til 2 500 Kr. eller et andet Beløb. Vi kunde ikke appellere, naar vi gik ud fra som givet, at Sagen maatte tabes; hans Venner burde have hjulpet ham.

Jeg ved ikke, om flere ærede Medlemmer har rettet Forespørgsler til mig,